

Milla Kuru:

Hei. En ollut varma saiko kirjoittaa kaksi vai vaan yhden jutun niin oon nyt kirjottanut kaksi.

Lehidan

Maatessani tässä pimeässä huoneessa epävarmuus painoi mieltäni. Tämä outo tunne, joka valloitti minua täysin oli ollut minulla pitkään. Nyt oli ilta, tarkemmin sanottuna kello 22:12. Olisi aikani mennä nukkumaan, mutta niin kuin aikaisempinakin päivinä en tänäänkään saanut unta. Päässäni vaelteli vain tuo outo tunne. Aika tuntui juoksevan ohi ja silti tuntui kuin se olisi jämähtänyt paikoilleen. Kello oli 23:06. Aloin kirjoittaa ajatuksiani ylös. Merkillinen lause jonka olin kuullut monesti unissani pyöri mielessäni. "Sinä et kuulu tähän maailmaan" joka yö kuulen sumean hahmon kertovan minulle. Hahmon kasvoja en koskaan näe, hän on selkä minuun päin. Hän ei ole pelottava, mutta kiinnostava ja erikoinen. Hänellä on ihmisen muoto, mutta ääni ei ole ihmisen. Hänen äänensä on niin luotettava ja rauhallinen. Kirjoitin viimeisen lauseen loppuun kello 1:37, asettelin itseni makuulle ja vihdoinkin sain unen päästä kiinni.

Valo ikkunalasin läpi häikäisi silmiäni ja meteli viereisestä huoneesta tunkeutui unieni päälle. Tiesin kohta olevan aika herätä, vaikka koko kehoni viesti, että minun täytyisi jäädä nukkumaan. Tästä päivästä tulisi yhtä tylsä ja masentava kuin kaikista muistakin. Kuitenkin kuulin jo herätyskelloni huutavan minut hereille. Avasin silmäni vastahakoisesti ja suljin kellon. Kävelin normaalisti kylpyhuoneeseen pesemään hampaita. Katselin itseäni peilistä vaivaantuneena. Hiukseni olivat ruman väriset harmaan ruskeat ja ihoni oli kalpea kuin lumi. Harmistuneena laitoin hiukseni ponnarille ja kävelin ovesta

ulos. Kuunnellessani musiikkia niin kovalla, en meinannut edes huomata jonkun koputtavan olkaani. Siinä seisoj henkilö mustassa kaavussa jonka huppu hänen peitti kasvonsa. Sanomatta mitään hän ojensi minulle sinertävän lapun, ja käveli pois. Se oli karhean tuntuinen missä oli outoja poimuja. Lukiessani kirjoitusta totesin ettei tästä sittenkään tulisi niin tavallinen päivä. Siinä luki oudolla käsialalla "Sinä et kuulu tänne kharis gahatril".

Koulussa kävelin käytävillä miettien kuka tuo salaperäinen henkilö oli ollut, ja miksi hän oli antanut sen lapun minulle. Hänessä oli jotain tuttua. Havahduin äkkiä takaisin todellisuuteen, kun luokkalaiseni juoksi ohitseni tönäisten minua. "Kandeis väistyy idiootti!" hän huusi minulle kun olin kaatunut maahan. En vastannut mitään, mutta mieleni olisi tehnyt mieli sanoa hänelle vastaan. Olen todella herkkä ihminen, joten ahdistuin ja lähdin pois koulusta ennen kuin päivä oli ehtinyt edes puoleenväliin. Itkin katkeria kyyneleitä, vaikka tiesin, ettei minun pitäisi ottaa itseeni moisista kommentista. Kulkiessani pitkin puistokatua näin tien päässä saman henkilön kuka oli ojentanut lapun minulle. Jämähdin hämmentyneenä paikalleni. Hän saapui luokseni, otti kädestäni kiinni ja kertoi minulle: "Minä olen Lehidan. Olen odottanut sinua täällä, mutten kauaa sillä tiesin sinun tulevan tänne. Sinun täytyy kuunnella minua. Oletko valmis kuulemaan totuuden?" Hänen äänensä kuulosti pelottavan tutulta. "Mutta...Eihän voinut olla hän. Ei se ole mahdollista." ajattelin ihmeissäni. Olin silti siitä varma. Hän oli hahmo unistani. "Olen valmis" sanoin itsevarmana. "Sinä et kuulu tähän maailmaan. Olet universumin tekemä virhe. On henkilöitä jotka eivät halua hyvää virheille, he etsivät sinua. Minä olen tullut suojelemaan sinua ja viemään sinut minun maailmaani Darkieliin." hän kertoi minulle vakavalla äänellä. "Mutta entä äitini ja isäni? Miten minä voin olla virhe? Ketkä henkilöt etsivät minua?" olin aivan paniikissa. "Miksi juuri minulle kävisi näin?" kysymykset pyörivät päässäni pyörremyrskynä. "Isäsi ja äitisi on kunnossa,

pyyhin sinut heidän muististaan. Se varmasti sattuu sinua ja pitkään, mutta se oli ainoa keino saada heidät selvitytymään tästä. Sinua ei ole olemassa, olet koodi mikä joutui tänne sähkövirtojen osuessa maailman ytimeen. He jotka etsivät sinua ovat Genlogeja. Genlogit ovat sähköstä muodostuneita koodien tuhoajia, jotka deletoivat virheet maailmankaikkeudesta. Kun tulet minun maailmaani sinusta tulee elollinen." hän selitti. Olin aivan sekaisin ja shokissa, mutta luotin Lehidaniin. Annoin elämäni hänen käsiinsä.

Olimme kaupungin rajalla missä kulki kirkkaansininen joki, kristallijoki nimeltään. Olin toipunut suurimmasta järkytyksestäni, mutta olin silti surullinen. Koko elämäni oli ollut valhetta. Kaikki tuntemani asiat ja ihmiset oli totta, minä vain en kuulunut niihin. Ajattelin sen olevan ehkä silti ihan hyvä, sillä en ollut onnellinen maassa. Ehkä Darkiel olisi jotain hienompaa. "Oi, Darkiel on kaunein paikka mitä tulet ikinä näkemään." Lehidan sanoi aivan kuin olisi lukenut ajatukseni. "Siellä meri on vielä kirkkaampi kuin tämä joki, puut suuria joiden lehdet ovat violetteja, taivas sinertävämpi kuin sinisin safiiri maan päällä sekä eläimet kauniimpia kuin yksikään ihminen." kuuntelin lumoutuneena häntä. Se sai melkein hymyn nousemaan huulilleni tässä synkkyiden ajanjaksossa. Kävelimme joen reunaa pitkin. Meidän täytyisi mennä joen päähän vesiputoukselle, missä Lehidan voisi pyytää putouksen kautta hänen ystäviänsä luomaan teleportin heidän maailmaansa. Katselin kävellessäni metsän maan alta kasvavia outoja juuria. Yhtäkkiä jokin tarttui nilkkaani. Se poltti ja alkoi vetää minua maan sisään. "Lehidan auta!" huusin hädissäni enkä pystynyt liikuttamaan jalkaani. Lehidan otti nopeasti kaavun taskustaan lasipullon, jossa oli vihreää nestettä sisällä. "Pysy paikoillasi." hän sanoi ja kaatoi nesteen juurien päälle. Juuret muuttuivat tummanvihreiksi, päästivät minusta irti ja kovettuivat paikoilleen. Lehidan kertoi niiden olleen Genlogien juuria, ja jos olisin ollut niiden otteessa vielä hetken olin kadonnut tomuksi

tuuleen. Minä olin peloissani ja hädissäni, mutta Lehidan oli tyyni.

Olimme nyt vesiputouksen luona. Lehidan Lausui joitain sanoja Darkielin kielellä ja sai yhteyden ystäviinsä. Vesiputouksesta oli muodostunut teleportti heidän maailmaansa. Tämä olisi viimeinen kerta kun näen maata enää koskaan. Sydämeni pumppasi niin lujaa, että olisi voinut luulla sen tulevan ulos rinnasta. Tykytys peitti kaikki muut äänet ympäriltäni. katsoin kauas metsään puiden alle ja näin maassa menevän sähköä. Tunsin kuinka maa värähteli jalkojeni alla. "Tule äkkiä! Ne tulevat nopeampaa kuin pystyt kuvitellakaan." kuulin Lehidanin heikon äänen sydämeni tykytyksen alta. En pystynyt liikkumaan, olin lamaantunut paikoilleni. Yhtäkkiä Lehidan tuli eteeni ja katsoi silmiini. "Pystyt siihen. Sinä voit liikuttaa jalkojasi. Meillä ei ole paljon aikaa. Tule nyt." hän sanoi sen niin turvallisesti ja luotettavasti. Minun olisi tehnyt mieli halata häntä, mutta ei ollut aikaa. Keräsin kaiken rohkeuteni ja astuimme yhdessä putoukseen juuri ennen kuin Genlogit ehtivät saavuttaa meitä.

Kaikki näytti sumealta. Pikkuhiljaa näköni selkeentyi ja Darkiel alkoi avautua ympärilleni. Se oli juuri niin kaunista kun Lehidan oli kertonut. Meri oli kirkkaampi kuin kristallijoki, puut olivat suuria ja niiden lehdet olivat violetteja, taivas oli sinisempi kuin yksikään safiiri maan päällä sekä eläimet olivat kauniimpia kuin yksikään ihminen. Ruoho oli vaaleanvihreää ja maassa oli tuhansia erivärisiä kasveja. "Pidätkö siitä?" kysyi Lehidan minun kääntyessä häneen päin. "Rakastan sitä." vastasin ja onnellisuus täytti mieleni. Lehidan nosti tumman huppunsa, minkä alta paljastui kauniit heleät kasvot, tummanpunaiset hiukset ja lämmin hymy. Hän ei näyttänyt ihmiseltä. Hänen kasvojen muotonsa oli erilainen ja hänen silmänsä loistivat kirkkaina. "Kharis gahatriel tarkoittaa "minun lohikäärmeeni" Darkielissa. Se on ystävyys osoitus. Sinä olet ihana olento Vivian." Lehidan kertoi minulle hymyn täyttäen

kasvonsa.

Tämä on nykyhetki. Kirjoitan päiväkirjaani Darkielissa. Minä olen onnellisempi kuin koskaan ennen. Tämä paikka on kauniimpaa kuin mitä voisin koskaan kuvitellakaan. Lehidan on nykyään rakkain henkilö elämässäni. Hän kirjaimellisesti herätti minut eloon.

Syysruno

Tuuli lehdet tuivertaen mukanaan
Valon säteet piiloihinsa katoaa
Sadepisaroiden sekoituessa hiekkaan
Katsoo hän ulos ikkunasta lasin takaa

Tämä vuodenaika tuo niin paljon ajatuksia tullessaan
Se täyttää hänen muistojensa halkeamaa
Tuo muisto mitä ei ollut muistanut pitkään aikaan
Se niin kipeä mikä vihloo hänen rintaa
Painaa hänen mieltään nyt uudestaan
Ei mikään katoa kai koskaan kokonaan